

kelighed, at kun det ene af disse Beløb blev bevilget, medens det andet, maaske til Dels ved en Fejltagelse, gled ud. Naar nu den største Del af det foreslaaede Løntillæg er blevet vedtaget, og der foreligger Forslag om at bevilge ogsaa den anden Del deraf, kan jeg i Overensstemmelse med, at jeg tidligere udtalte mig for at yde Tjenestemændene begge disse Beløb, ved denne Lejlighed udtale mig for, at der ydes dem det Beløb, der som nævnt er udgaaet.

Naar Sagen har faaet det for Tjenestemændene uheldige Forløb, at det hidtil ikke er lykkedes at gennemføre den Del af Løntillæget, som bestod i en Forøgelse af Stedstillæget, kan jeg i nogen Grad give den ærede foregaaende Taler Ret i, at det beror paa, at Sagen har faaet en noget uheldig Behandling. Jeg tror, det erkendes fra alle Sider, at Tjenestemændene, som har Forhandlingsret, bør have en saa vidtgaaende Forhandlingsret, at der maa kunne træffes Aftale mellem Tjenestemændenes Organisationer og den til enhver Tid siddende Regering om, hvilke Forslag Regeringen skal fremsætte vedrørende Tjenestemændenes Forhold. Men naar Tjenestemændene har en saadan Forhandlingsret, saa tror jeg, det er heldigt baade for Tjenestemændenes Organisationer og for Rigsdagen, at Resultatet af de Forhandlinger, som er ført mellem Regeringen og Tjenestemændene, staar som Udtryk for, hvad Tjenestemændene ønsker, og hvad der derfor bør ske paa det paagældende Omraade, naar Tjenestemændenes Ønsker skal tilfredsstilles, og at det vilde være i højeste Grad uheldigt, om man ved fremtidige Lønforhandlinger maatte regne med, at der af Tjenestemændene førtes Forhandlinger med Rigsdagens Partier. Det vilde være uheldigt for Tjenestemændene, fordi den til enhver Tid siddende Regering da ikke vil kunne være sikker paa, om ikke Tjenestemændene paa et senere Tidspunkt indtager et andet Standpunkt til foreliggende Forslag, end de har indtaget ved Forhandlingen med Regeringen. Men det vil, hvad jeg gerne vil understrege, sikkert ogsaa være uheldigt for Rigsdagens Partier, ligegyldigt hvilket Parti det drejer sig om, om det enkelte Parti træder i direkte Forhandling med Tjenestemændenes Organisationer og ved Partiets Forslag eller Ændringsforslag til foreliggende Forslag søger at give Udtryk for en anden Opfattelse hos Tjenestemændene end den, Tjenestemændene har lagt for Dagen.

Jeg ved ikke, om det er rigtigt, hvad der blev sagt af den ærede foregaaende Taler, at saadanne Forhandlinger er ført mellem enkelte Partier og Tjenestemændene, men

jeg tør vel, efter hvad der er kommet frem i Folketinget, gaa ud fra, at der er noget om det. Jeg tror, at det er uheldigt for Lønningssagers Behandling i Rigsdagen, at saadant finder Sted, idet man da ikke kan være sikker paa i en foreliggende Sag at vide, hvad det er, de samlede Tjenestemandorganisationer ønsker, og skulde det føre til, at vedkommende Sag da ikke kan faa sin Løsning, er det dobbelt beklageligt. Jeg haaber derfor, at det, der er blevet sagt om, at saadanne Forhandlinger har fundet Sted, ikke er rigtigt.

Jeg skal næst efter at udtrykke Ønsket om, at Lovforslaget maa blive vedtaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, tilføje, at jeg skal være villig til at deltage i en Forhandling, der muligvis kunde føres mellem Regeringen og dette Ting, for at søge en tilfredsstillende Løsning af den foreliggende Sag.

Piper: Det Udfald, Afstemningen gav, da Lovforslaget om Konjunktur- og Stedstillæg nylig var til Behandling her, var muligvis en Overraskelse for den høje Regering, men jeg skal ikke nægte, at Overraskelsen var ikke mindre for Rigsdagens Medlemmer, da vi saa Forslaget stige op igen Dagen efter, at Bestemmelsen om Forøgelse af Stedstillæget var stemt ned her i Tinget. Efter den Stilling, der i Rigsdagen er til dette Spørgsmaal, er det jo givet, at den høje Regering ikke kan gennemføre den tilsigtede Lønforbedring udenom det konservative Folkeparti. Det konservative Folkepartis Stilling har hele Tiden under denne Sags Behandling været den, at vi erkender, at Tjenestemændene er ringere stillet nu, end de var for to Aar siden, da den forrige Lov om Konjunkturtillæg blev vedtaget. Konjunkturtillæget blev den Gang, om jeg saa maa sige, nedbragt under den fejle Forudsætning, at vi levede i en Periode med et synkende Prisniveau. Den mellemliggende Periodes Prisniveau er tværtimod gaaet den modsatte Vej, og det konservative Folkeparti vil derfor gøre det godt igen, som skete den Gang, ved nu at bevilge det, som da blev taget fra Tjenestemændene, i den Udstrækning, som den højtærede Finansminister mener det forvarligt af Hensyn til Statskassen, og bevilge det som et Konjunkturtillæg. Den højtærede Finansminister har imidlertid blandet et nyt Spørgsmaal ind ved at stille Forslag om et Stedstillæg, hvis Vedtagelse vilde bevirke en Forskydning i Lønningsloven af 1919. Dette gik vi imod, da Sagen var til Behandling forrige Gang. Ministeren